

livet. Det var dødfødte Projekter, men det var Krav, der vare stillede og stadig stilles, og som Regeringerne paa forskellig Maade have søgt at imødekomme uden at kunne magte Spørgsmaalet. Det, man særlig fordrede, var Statsgaranti for alle Kreditforeningsobligationer; det vilde jo ogsaa have været til særlig Nytte, og det er dette, som jeg ad anden Vej naar til Nytte for baade Erhvervslivet og for Kommunerne og for Staten. Naar man tager Hensyn til alle disse Ting, er det netop med Hensyn til Kreditforeningsforholdene og de stigende Byrder, at Jordbruget har forlangt at blive støttet og lettet. Men Jordbruget har ikke forlangt, og Erhvervslivet heller ikke, at man skulde gaa hen og lave en Lov, hvorved man flyttede fra en Ejendom til en anden de Byrder, som alligevel i Fællig skulde bæres.

Det Forslag, jeg har tilladt mig at fremsætte, falder for saa vidt sammen med den ærede Ministers Forslag, som Ejendomsskylden ogsaa, om end paa en anden Maade, fremgaar af mit Forslag. Formue- og Indkomstkatten gaar jeg ligeledes ud fra, vi skulle have, thi det er et Krav, som fra Demokratiets Side er stillet i mangfoldige Aar og vedblivende vil blive krævet, indtil det opfyldes. Om det er den rette Skala, her er, skal jeg ikke komme ind paa. Det maa afgøres i Udvalget. Det er det ene. Men det andet, at man med Hensyn til Skatter ikke maatte blive ved at bebyrde Ejendommene, men tværtimod tage Hensyn til den Overbebyrdelse, der i de senere Tider faktisk har fundet Sted, dette forekommer det mig, at man simpelthen kan gøre paa den Maade, at man fikserer nuværende Ejendomsskatter som Prioriteter, men reducerer dem, som foreslaaet af mig, med 15 pCt., saaledes at man i Virkeligheden gengiver de nuværende Ejendomsbesiddere det, de have udredet for meget i de senere Aar. Ved for hver Ejendom at nedsætte disse Skatter, fikserer og kapitaliserer dem og gøre Stats- og kommunale Ejendomsskatters samlede Beløb til en Grundkat paa Ejendommene, en Prioritet, saa fik man en Gang for alle, for al Evighed fastslaaet, at det, der blev tilbage at betale, er en Prioritet paa Ejendommene, der gaar ind med i Handelsforholdene. Jeg foreslaar, at man fastsætter denne kapitaliserede Ejendomsskat som en Prioritet og giver Staten sine Obligationer derfor, hvad der vil være af stor Hensigtsmæssighed for Staten, hvad jeg senere skal komme til, men at man, inden man fastsætter Summen, foretager en Nedsættelse,

jeg foreslaar, af 15 pCt. i de nu bestaaende Ejendomsskatter. Der er ganske vist sagt, at Købstæderne ikke behøve en saa stor Nedsættelse som den, jeg har foreslaaet, da deres Bygningsafgift ikke er saa stor. Er dette Tilfældet, saa lad os tage de 4 Mill. Kr., som jeg antager, Besparelsen vil blive, og benytte dem til Nedsættelse paa Landejendomme; men det er jo en Ting for sig. Jeg foreslaar dernæst, at man medtager Tienden, som ogsaa er en Grundbyrde, som hviler og hviler med stigende Haardhed paa upriviligerede Ejendomme, kapitaliserer, som sagt, det hele og gør alle nuværende Ejendomsafgifter til faste Prioriteter. Det er i Virkeligheden det samme som en Ejendomsskyld, Renten af disse Prioriteter i Lighed med, hvad der er foreslaaet fra Regeringens Side.

Fra forskellig Side er det fremhævet, at det er uretfærdigt, at Kjøbenhavns Kommune med sine Beskatningsforhold ikke maa tage mere end 2 pCt. i Indtægtsskat. Ja, det finder jeg ogsaa, og jeg finder, at det er mærkeligt, at man fra vor Side kan imødekomme den Fordring om at begrænse Kjøbenhavns Ret til at fastsætte sine Skatter efter Fornødenhed. Thi det er dog en almindelig Klage her i Landet fra Jordbrugets Side, at Arbejderne strømme fra Landet ind til Byerne, og at Folk paa Landet og i Provinsbyerne, som have tjent en Formue, flytte til Kjøbenhavn, fordi der der betales mindre Skat. Hvorfor skulle vi opretholde den unaturlige Opfordring, der ligger deri, at der svares saa lave Skatter af Indtægten i Kjøbenhavn, og derved drage Folk fra Provinsbyerne og Landet til Kjøbenhavn? Jeg synes, det er rimeligt, at vi forlange, at der svares samme Skat overalt. Jeg foreslaar derfor ogsaa, at der svares en Formue- og Indkomstskat, der er ens for hele Landet, hvor som helst man bor. I Korthed gaar mit Forslag jo ud paa, at man fuldstændig ophæver alle Indbetalinger til Kommunerne saavel af direkte personlige Skatter som af direkte Ejendoms-Skatter.

Naar da de direkte Skatter, som jeg allerede har sagt, der hvile paa Ejendommene, og hvis Beløb for Tiden udgør i alle Kommuner tilsammen ca. 17½ Mill. Kr., lægges sammen med Statens faste Skatter af Ejendomme, der for Tiden udgør ca. 10½ Mill. Kr., og i Forbindelse med Tiendeafgiften, som udgør omtrent 6 Mill. Kr., indbetales til Staten, bliver dette ca. 34 Mill. Kr., Staten saaledes vil faa i Indtægt, og naar man kapitaliserer den